

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 180.

V Ljubljani, v sredo 10. avgusta 1887.

Letnik XV.

Prihod bratov Čehov v belo Ljubljano.

Sprehod po Ljubljani.

Torek, 9. avgusta.

Zabava pri obedu po raznih gostilnah Ljubljanskih je bila kaj iskrena in prijetna. Pri „Zvezdi“, pri „Virantu“ vršile so se bratske napitnice, in oba gostilničarja sta popolnoma izpolnila svoje dolžnosti. Tako je bilo tudi v Čitalnici in drugod. Po kosilu ogledovali so si bratje Čehi zopet mesto, seveda v posamičnih oddelkih.

Ker so bratje Čehi bili o poludne v zbornici bele Ljubljane, zanimalo jih je, zvedeti kaj o zgodovini zborniškega poslopja. To poslopje je sezidal neki **Matthes** s Češkega (1718). Meščani so svoj „rotovž“ tedaj tako častili, da so ga dali prej vsako leto o Božiču posvetiti. Tudi v kulturni zgodovini je „rotovž“ imel važno ulogo. Pred njim so se vsako leto po jedenkrat zbirali meščani, ktere je preiskoval njih poveljnik, ali so vsi dobro oboroženi. V poslopji samem, dokler še Ljubljancani niso imeli gledališča, imeli so nemški glumači svoje varno zavetišče. Tu so vganjali svoje komedije, in hodili so jih gledat meščani in plemenitaši. N. pr. l. 1709., torej še nedavno, bili so ti komedijanti celó priljubljeni pri naših očetih, kajti igrali so tudi o postu.

Od l. 1820.—40. bil je mestni župan Čeh Jan. Nep. Hradecký, čegar ime je ostalo Ljubljancanom v najlepšem spominu. Njemu v spomin krstili so Ljubljancani most (Hradeckega most).

Pred mestno zbornico postavil si je večer spominek mojster Francesco Robba. To je iz kamna izsekan studenec, ki ga je dogotovil Robba l. 1751. Klesal ga je s pomagači celih devet let. Pomagalo mu je četrinajst pomagačev vsak dan. Ker je mojster v proračunu zahteval premajhno svoto in ker je studenec več stal, nego je dobil mojster, zadolžil se je umetnik pri tem podjetji tako močno, da je popolnoma ubožal in potrošil vse svoje imenje.

Enako je zanimal naše brate kip sv. Trojice na razkrižji med Dunajsko in Marije Terezije cesto. Ta kip je dal postaviti l. 1693. knez Vajkart Auersperg na čast in hvalo sv. Trojici, ker so bile uslišane prošnje meščanov ter je jenjala kuga.

Na sv. Jakoba trgu pa je kip Marije, matere božje, zlit iz bronu po modelu našega slavnega letopisca Valvazorja.

Da so se bratje Čehi divili naši „Zvezdi“, to se umeje samo ob sebi. V „Zvezdi“ je njih pozornost vzbujal spomenik maršala Radeckega, „osvoboditelja naše države“.

Toda čas je hitro potekal; Čehi so se morali sniti po 4. uri v čitalnici, od koder so imeli v oddelkih iti v muzej, zato so vsi pohiteli v čitalnico.

V Rudolfsčcu.

Malokteri muzej ima takih znamenitosti, kakor naš Rudolfinum. Vsakega človeka zanima starodavnost, zato so i naši bratje Čehi z veliko radostjo šli v muzej, ktera vrata so se jim odprla danes na čast. Koj pri vходу na plafonu je Janeza Šubica slika Karnijolija, a okrog nje črtiri znani portrėti njegovega brata Jurija. Malo više nad stopnicami v prvem nadstropji so črtiri slike Jurija Šubica, predstavljajoče: prirodopisje, starinstvo, umetnost in zgodovino. Teh krasnih slik reprodukcije so znane vsem Čehom iz ilustrovanih listov čeških, zato so jih zdaj še bolj zanimalo, ker so jih mogli videti v originalu.

Ne bilo bi nam možno poročati o vsem, kar so videli bratje Čehi v našem muzeji, vendar hočemo omeniti vsaj nekaterih stvari, ki so radi svoje znamenitosti vzbujale pozornost njihovo.

V prvi vrsti je važna listina od l. 1270., 24. novembra v Zatičini. To je listnica češkega kralja Otokarja, ki jo je podpisal kot gospod Kranjske in slovenske marke za cistercijski samostan v Kostanjevici.

Posebno pozornost so vzbujale najdbe o stavbah na kolih. Tú so imeli opazovati tri dóbe, 1) kameno, 2) koščeno in 3) bronasto. Smemo trditi, da se opazovalec teh znamenitosti lahko misli za 4000 let nazaj, kajti na teh najdbah je od onega časa narasla zemlja za sedem čevljev. Stari, dá prastari prebivalci Ljubljanskega barja, ki so postavljali svoje kočje na kolih, imeli so vse orodje od kamena: tú vidimo nakovalo od kamena, tú zopet kameni malin. Kaj so mleli, tega ne vemo. Sluti se, da so mleli povodnji lešnik.

Veliko orodja iz kosti hrani Ljubljanski muzej. Tu so koščene šivanke, meči (za lov). Tam vidimo nože od jelenovega roga, celó molike iz prsti. Človek se od vseh teh reči ne more ločiti, ker mu ti dragoceni ostanki pričajo in pripovedujejo o starih časih. In kako ne bi? Sej se še tú vidijo koli, seveda ne celi, na kterih so stale hiše.

V Rudolfskišču.

(Nadaljevanje).

Stopimo le en korak dalje, v drugo sobo, predstavljeno smo v drug svet, v dobo Etruskov 500 let pred Kr. rojstvom. Te starine so seveda posebno zanimale naše brate Čehi. Kakor znano, bilo je izkopano v Vačah pri Litiji celo pokopališče, in tu so našli dragocene stvari, kakoršnih nima vsak muzej. Tu vidimo velikanske lonce, v katerih so shranjali stari Etruski pepel svojih pokojnikov. (Znano je, da so mrtve sežigali.) Tu je vsakovrstno lončeno posodje, jedna posoda za luč (svetilnica), druga posoda za solze, za jed, a tretja za pijačo. Vse to so stari Etruski dajali svojim milim pokojnikom v grob, in mi zvemo, da so mrtveci bili tudi v grobu dobro s hrano in pijačo preskrbljeni. Osebito je važna situla, na kateri je videti slovesen spreod. Koliko je drugih reči, n. pr. spon, to se ne dá popisati in zapomniti. Vse to človek rad opazuje, ker mu pojasni taka najdba marsikaj, o čemur je pred čital, a zdaj videl.

Vsak potnik, ki obišče Ljubljanski muzej, ne more se načuditi kipu iz bronu, ki je bil najden, to je izkopan leta 1834. v „Zvezdi“ ravno kazini nasproti. Ta kip je votel in pozlačen in ima neprecenljivo vrednost. — Nadalje je zanimala naše drage brate čelada, kakoršne je imela naša narodna garda l. 1848.

Ne manj zanimljive so zbirke, s katerimi so obogatili naš muzej Slovenci Knoblehar, škof Baraga, generalni konzul Lavrin in drugi domačini. Ti rojaki so iz tujščine prinesli dragocene stvari v našo domovino in okrasili z njimi muzej za večne čase. Zlasti imenitna je indijanska zbirka Baragova: čevlji, čolnčič, igrače za otroke, in to vse iz kože.

Kakor vidimo, imeli so bratje Čehi poseben užitek v našem muzeji. Kakor smo rekli, ni nam moči navajati vsega, kar so radi gledali, vendar pa ne smemo zamolčati jedne kositarne plošče, na kateri je predočena „Vojska pri Sisku“ l. 1593., ko je Auersperg stal in se boril pred Siskom s hrabrimi Slovenci za našo svobodo proti kletemu sovražniku Turčinu. Na ti plošči, ki ima obseg navadne mize, nameščenih je čez 30.000 vojakov. Daljnih stvari, n. pr. petrefaktov, potem krasne prirodopisne zbirke še ne navajamo. Še to malo, kar smo naveli, toliko je zanimljivo in vredno, da si nad ogleda vsak človek, zato so i bratje Čehi, kateri imajo v Pragi krasen muzej, bili popolnoma zadovoljni s tem obiskom. Pri nas so videli marsikaj, česar nimajo doma, in tako se je zopet razširilo njih duševno obzorje.

Koncert v čitalnici.

Kar se tiče koncerta v čitalnici, moramo odkritosrčno priznati, da še tolike vdeležbe ni bilo, kar obstoji Ljubljanska čitalnica. To ni bil ravno koncert, nego tudi, rekli bi, tabor, in to tabor slovanske inteligencije, ki se je zbrala tu in govorila znamenite govore. Sicer pa je bilo vse ono, kar ni bilo na dnevnem redu, ravno sijajna točka, ravno najvažnejše, kar se je godilo na koncertu. Mi bomo toraj, da bi podali cenjenim čitateljem vsaj malo sliko tega tabora slovanske inteligencije, najprvo kratko poročali o samem koncertu, potem pa o improviziranih govorih.

LISTEK.

František Pravda (Hlinka).

Rokovice ima.

(Češki spisal Fr. Pravda; poslovenil J. Sovrân.)

II.

V nedeljo je bil praznik presvete Trojice. Urša se je toraj, kar se je dalo, okrasila; oblekla se je v najlepšo obleko, in ko je bila gotova, nataknila je rokovice. Po dvorišču gredé je držala roke v robcu, nesla je molitvene bukvice, rokovice se niso videle, sram je je bilo za-nje pred domačimi. Še le za vasjo je izvlekla eno rokó, in zróč na-njo jo je sem in tja vrtila in gibala. Kakor hitro pa je imela kterege srečati, vedno je brzo zopet roke skrila v robcu. Ni se mogla v rokovicah pokazati, dasi si je vedno ponavljala: „Če zopet kogá srečam, pa ne skrijem več rok.“

Srečno je dospela Urša v cerkev, da ni nobeden videl rokovic; toda v cerkvi je morala dati roke iz robca, da bi mogla moliti; držala jih je sicer pod molitveno knjigo, vendar so rokovice dobro videli

Gospica Zvonarjeva, oblečena v lepo narodno nošo, sevéda s krasno pečo na glavi, stopi na oder in je govorila Fr. Gestrina krasno pesen „Pozdrav Čehom“ res s takim občutkom in ognjem, da je še nismo slišali govoriti tako navdušeno, kakor včeraj. Imela pa je tudi hvaležno nalogo: pozdraviti s pesnikom drage naše brate. Kako ne bi mogla iskreno deklamovati, saj je to vsak čutil, kar je deklamovala, saj je vsak že tisočkrat rekel bratom Čehom: „Na zdar!“ Toraj „Na zdar!“ — V prvi vrsti nam je dolžnost omeniti „Kitare“, katero smo o ti priliki drugič slišali in ktera nas je s svojim, za nas čisto novim petjem, kar očarala. To so štirje pevci pod vodstvom svojega tenorista g. Krčičke. Pojó izbornu, ker so izšolani, in to izvrstno izšolani pevci, zlasti g. Krčička s svojim divnim tenorjem je kar razplamtel vse Slovence. Ni čudo, da so ti dragi slavci morali še peti. Ker občinstvo ni bilo zadovoljno z jedno pesmijo, so jih morali peti več zaporedoma. Pojó pa tako, da se čuje, kakor da bi kdo na kitare igral. Ako Bog dá, bodo še imeli Slovenci ta izredni vžitek v naši stolici. — Kakor „Kitara“ s petjem, tako nas je očarala gospica Dumkova s svojim mojsterskim deklamovanjem. Znano je, kako izvrstne člane ima „Narodno divadlo“ v zlati matički Pragi, da se smé naših bratov gledališče v vsakem oziru meriti z vsakim gledališčem v Evropi. No, gospica Dumkova je član „Narodnega divadla“ češkega, in je tri komade deklamovala izbornu. Deklamovati je imela samo jednega, toda občinstvo je ploskalo, klicalo jo, da se je morala zopet pokazati na odru. V slavo je dobila od odbora krasen šopek, kakor tudi gosp. Krčička in gospica Zvonarjeva. Da so se tudi naši pevci kaj lepo obnesli, naj to samo kratko omenimo. Peli so: „Bodi zdrava domovina“ (Razinger in Pucihar v solih), „Bivaly Čechove“, „V tihi noči“, znani četverspev (Přibíl, Pelan, Štámar, Paternoster), „Na razgledu“, „Jadransko morje“, „Strunam“ in „Popotnik“. — G. Ig. Borštík je za ta večer spisal prizor „Beli lasje — mlado srečo“ in ga je sam predstavljal prav dobro, da je vse občinstvo bilo z njegovo igro popolnoma zadovoljno.

Z vseh krajev Češke in Slovenske, in še nekaterih drugih slovanskih pokrajin došlo je do danes 70 telegramov, ki v navdušenih besedah slavijo sprejem bratov Čehov v Ljubljani. Telegrami iz slovanskih dežel pozdravljajo Čehi v Ljubljani, a telegrami z Češkega naše rojake. Iz Prage je telegrafovalo mnogo Čehov, ki so se hoteli vdeležiti potovanja, a jih češki odbor ni mogel več sprejeti, ker ne bi sicer mi v Ljubljani mogli kam z njimi.

Drugi del koncerta bili so neoficijalni govori, toraj govori, ki so privreli iz srca, ki so morali na dan, kajti srce, prepolno najvzvišenejših občutkov, mora prekipeti. Zato imajo i včerajšnji govori poseben značaj. Prvi je govoril v imenu Slovencev g. dr. T a v č a r. Rekel je, da začenja govor z mislijo, ki je izražena v pesmi našega Preširna, ki poje o možu, ki je vselej rekel: „Ave Maria!“ Mi Slovenci pravimo danes: „Slava Čehom!“ Nadalje je zatrjeval, da je narod češki imel jedno Belo Goro, a narod slovenski da je imel ves čas Belo Goro. V združevanju je naša moč. Dokler bode krepko stal narod češki, ne more poginiti narod slovenski, dokler bo

živel zadnji Čeh, živel bo i zadnji Slovenec! V tem smislu je nadaljeval govornik in potem napil hrabremu narodu češkemu, v kterege obstoji vidi on prihodnost Slovencev. „Slava Čehom!“ „Živeli!“ razlega se v daljavo.

V imenu Čehov je govoril g. Srb takisto o slovanski vzajemnosti, kar je dokaz, da vsi jedno čutimo, da vsi spoznavamo potrebo vzajemnega delovanja, da vsi vemo: ako se posuši jedna veja slovanska, mora odpasti i druga. Tako je i gosp. Srb napil Slovence, straži Slovanstva na jugu: narodu slovenskemu! Čehi so to napitnico, kakor vsako drugo, pretrgavali z burnim klicanjem, naj živi narod slovenski! Takisto iskreno je govoril g. D u m e k, ter je napil narodnim damam našim, naglašajoč njih važnost v našem društvenem življenji, in razkladajoč, da so one glavni steber narodnosti naše, ker že v nežni mladosti vcepljajo najsvetejše in najplemenitejše čute v srca mladini. Kakor iskreno je govoril govornik, tako iskreno se je odzvalo vse občinstvo presrečnim besedam Dumkovim, in vsi navzočni gostje so napivali na slavo narodnemu ženstvu našem.

Omeniti nam je še govora g. R i b e o slovanski solidarnosti in pesmi našega pesnika gosp. Simona Gregorčiča. I naš pesnik je pohitel v belo Ljubljano, pozdravit drage brate, s katerimi se je seznanil pred dvema letoma v zlati materi Pragi. V ti pesmi je slavil gosp. Gregorčič Čehi kot hraber narod, kot junaški narod, ki je premagal vse svoje sovražnike, in ki ima slavne spomenike, da, tisoč spomenikov, ki še danes pričajo o njegovi borbi in slavi. Danes se narod češki ne bojuje v krvavih bojih, bojuje se za prosveto, in češka godba je danes zmaga svet, češka prosveta širi se po svetu, in to je plemenitejša zmaga in še večja slava. Zato kliče pesnik Čehom konečno: „Združujte staro slavo z novo v slavo vsem Slovanom“. Da so bratje posamične verze in misli pesnikove odobraval i z burnim ploskanjem in klicanjem: „Slava!“ „Živio!“ to je umevno, saj pozna našega pesnika ves inteligentni narod češki, osebito pa sedaj, ko jim je njih rojak g. P a k o s t a preložil Gregorčičeve poezije v lepo češčino. Na zdar! bratje Čehi!

Na Rožniku.

Sreda, 10. avgusta.

O jasnem dnevu, kakoršnih je malo, zbirali so se danes češki bratje v Ljubljanski čitalnici. Kakor je bilo napovedano, točno ob sedmih zjutraj, jela se je polniti čitalnica, dasi smo prejšnji večer bili dolgo zajedno pri koncertu, kterege se je vdeležilo do 1500 ljudi, ako ne več. Vesele in navdušene s svetim domoljubjem za slovansko stvar, za katero se hočemo boriti do konca dni, pomikale so se dolge vrste iz čitalnice proti Rožniku, kjer je bil skupni zajutrek. Z Rožnika so potem šli gostje dalje po hribu, in ko so došli do Drenikovega vrha, ustavili so se tukaj ravno na najvišjem vrhu, od koder je krasen razgled na Ljubljansko barje in na naše julske planine in na Karavanke. Na Drenikovem vrhu so bili vsi gostje postreženi s pijačo, kajti tu ste bili pripravljeni dve dolgi mizi, pri katerih so stregle domoljubke našim dragim bratom. Ali čas je tu hitro potekel, da, prehitro minul; vsi smo se

spred, zad in ob stranéh sedeči, ki so se ozirali po cerkvi in opazili Uršo. Sama ni dvignila oči, zdelo se je, da je vtopljená v globoko pobožnost, vedno je molila iz bukvic, vedno je obračala liste in poljubovala podobice. V resnici je bila pa jako raztresena, vedno je imela pred očmi palce pri rokovicah, ko je obrnila list, videla je celo rokovico, ko je delala križ, je rokovico tudi čutila. Na nič drugega ni mogla misliti, nego na svoje rokovice; besedo božjo je slišala, pa ni vedela, o čem duhovnik pridiguje; pri sv. maši je bila pričujoča, a pri darovanji se je bila na prsi in obhajilo je imela za povzdigovanje. Stala je med dekleti, mežje so sedeli desno, žene na levo v klopéh, ta red se je od pamti-veka ohranil, izjeme so bile redke. Če je neoženjenih kdo prišel v klopi, so mu to vsi zamerili; če je pa morala zato kaka starka stati, se je kazala občna nevolja. Samo takrat se je to odpustilo, ko je bilo v klopéh mnogo sedežev praznih.

Za Uršo so stale dekleta s Pihovega in kmalo so opazile, da ima rokovice. Te, ki so samé imele rokovice, mentle so, da imajo na rokovice pravico, ker so posestniške hčere, ali pa bogatejše, lepše in dostojnejše nego Urša. Ktere so bile pa brez rokovic, so zavidale Urši rokovice, v srci se jezéč nad njo,

češ, da je ošabna, prevzeta in nesramna. Zdelo se jim je, če ima ona rokovice, bi jih oné tudi mogle imeti, dasi se ne mislijo postavljati čez druge in delati se za boljši, nego so v resnici. Uršine rokovice so bile dekletom trn v peti, rušile so jim pobožnost, nobena se ni mogla premagati, da bi se za-nje ne brigala, nič ni pomagalo, da so bile v cerkvi. Tudi je vsaka za to skrbela, da bi še druge pri Urši opazile rokovice. Vendar so se med službo božjo še zdržale o Uršinih rokovicah govoriti, toda ta skrivnost jih je tlačila v prsih, hotela je ven, mislile so, da bodo svobodnejše, če se z drugimi dogovoré. Zato niso mogle pričakati, da bi bilo že maše konec; in komaj je duhovnik blagoslovil ljudi, so že gledale druga za drugo in boječ se, da bi se v gnječi iz cerkve gredé ne razkropile, so se prijele za roke, pritiskale so usta na uho in takoj na svetem mestu so si zabavljivo in trpko šepetale: „Rokovice ima!“

Te besede so pršle tudi Urši na uho, čutila je njihovo težo, razlagala jih je po lastnem smislu in ničesa dobrega ni našla v njih. Delala se pa je, kot bi jih ne bila slišala; ni se obračala, da bi je protivnice ne videle, da je zarudela; čakala je, da odidejo; misleč, da je pobita in osramotena ni ve-

že tako seznanili, da vlada med vsemi najrečje soglasje in prijateljstvo. Tu se vidi jasno, kako ljubi Slovan Slovana, in kako je taka domovinska ljubezen najslajše čustvo v srcih tistega in v obče vsakega naroda, ki je imel v političnih borbah mnogo pretrpeti.

Na Vodnikovem rojstnem domu v Šiški.

Nepregledna je bila vrsta ljudi, ki so šli polagoma po hribu, potem zavili na levo in krenili proti Šiški. Pot po gozdu ni bila sicer prijetna, zlasti za dame ne, zato smo šli počasi. Zagledavši nas Šišenci, začeli so streljati. Po vsej poti po gozdu videli smo drevesa ob poti, kako so bila lepo okrašena s trobojnicami in cesarskimi zastavami, in ko smo že bili hribu pod znožjem, zabliščala nam je Šišenska vas, prekrasno opravljena. Z vseh hiš in dreves plapolale so narodne zastave naše, na cesti pa so bili postavljeni krasni slavoloki z izrazovitimi napisi na čast bratom Čehom. Nekatere koče, s slamo krite, bile so tudi z zastavami okrašene, tako, da smemo po vsi pravici reči, da je Šiška, naša narodna sosednja, prav dostojno sprejela brate Čehe.

Pridše do Vodnikovega rojstnega doma, v katerem zdaj gospodari g. Matijan, občinski predstojnik, pozdravil nas je tukaj prav srčno, izjavivši, kolika čast je danes doletela občino, da more v svoji sredi pozdraviti drage brate Čehe. Burni klici: „Slava Slovincem!“ odmevali so od vseh strani. Omeniti nam je, da so naše goste tu pričakovala Šišenska dekleta v narodni noši in Šišenski pevci s svojo zastavo. V imenu Čehov se je prijazno zahvalil gosp. dr. Schmaus. Potem so si dragi gostje ogledali spominsko ploščo Vodnikovo in znano kamenito mizo, a Šišenska dekleta so v tem času po stari lepi slovanski navadi podajale Čehom kruha in soli v znamenje prijaznega pozdrava. Ko smo se vsi namestili na prostore, stopi na vrtu na stol nadučitelj gosp. Govekar in pozdravi v imenu vasi Šiške in njene čitalnice drage Čehe. V lepem govoru razlagal je g. govornik imenitnost vasi Šišenske, v kateri se je porodil prvi pesnik slovenski, ki je budil Slovence, kakor Čehe Jungman in drugi slavni domoljubi češki. Vselej, ko je govornik izrekel ime Vodnikovo, zaklicali so Čehi: „Slava Vodniku, slava mu na veke!“ Gosp. Govekar je končal svoj govor, napivši slovanski vzajemnosti. „Živila slovanska vzajemnost!“ Šišenski pevci so na to zapeli pesem in bili za to simpatično pohvaljeni. Za g. Govekarjem je še govoril gosp. Ekert, iskreno pozdravljen od vseh Slovencev. Rekel je, da se mi dobro razumemo vsak v svojem jeziku, in to je najboljši dokaz, kako smo si ne samo po veri, nego i po jeziku jako blizu. Pa tudi drugače smo si nekaj bili blizu, rekel je gosp. Ekert, nekaj smo si bili sosedi, samo Dunav nas je ločil, a danes, ako se hočemo videti, moramo dva dni potovati drug k drugemu. Zato naj žije slovanska vzajemnost, koja nas danes združuje! „Živila slovanska vzajemnost!“

Po tem srčnem govoru so zapeli člani „Kitare“ več pesmi, in vselej, ko so odpeli, ni bilo ploskanju ne konca ne kraja. Navdušenost je rastla in ob-
vzemala vse navzoče tako silovito, da so se vsi od-
krili in vstali ter peli skupno lepo slovansko pesem

„Kde dom je moj?“ Zadnji govornik je bil gosp. Drenik, zadnji, pravimo nalašč, ker je njegov kratki, a jedrnat govor segal najgloblje vsem poslušalcem v srce. „Velecenjena gospoda (tako je začel g. Drenik), hodili ste danes po gozdu, po slabi poti do Šiške, ali pomislite, da tudi naša politična pot, po kateri hodimo, ni nič boljša in lepša (burno odobravanje). Ali kakor je bil današnji pot naš okrašen s zastavami, ktere so nam v Šiško pot kazale, tako bodi nam na našem političnem potu slovanska zastava naš kažipot. „Živeli Slovani!“ (Živo odobravanje in neprestano ploskanje.)

Bilo se je treba ločiti od prijazne Šiške. Pri vrtnih vratih, skoz ktere so šli Čehi, stal je gosp. Matijan, in podal vsakemu Čehu roko v bratovsko ločitev. Ta pazljivost je seveda vsem dobro došla. Nekoliko na strani so stale Šišenske dekleta v narodni noši. Tako smo se poslovili od Šiške, ktera si je današnji dan, kakor je rekel g. Govekar, zapisala v svojo knjigo s zlatimi črkami. Po vsi vasi so bile hiše lepo ozaljšane. Ko smo prišli do hiše, v kateri ima svoj dom Šišenska čitalnica, obsipale so tu dekleta naše češke goste z brezštevlnimi šopki. Dalje smo šli po Latermanovem drevoredu mimo „Slona“, po Šelenburgovih ulicah ter peli slovanske pesmi: „Hej Slovani“, „Kde dom je moj?“ in druge. Kaj takega, takega veličja in slavlja ni še doživela bela Ljubljana. Te pristrčnosti ni še doživel naš narod, in mi smo uverjeni, da je vsak kos zemlje naše, na katero je v teh dneh stopila noga češko-slovanska, nekako posvečen v slavo Slovanom!

Kranjska gimnazija.

Včeraj zvečer bil je v Kranji shod volilcev, pri katerem je v razgovor prišla tudi nameravana odprava ondotne male gimnazije. Poročilo o volilnem shodu najdejo čitatelji na drugem mestu. Ker se nam pa zadeva Kranjske gimnazije zelo važna zdi za našo deželo, pogovorimo o njej bolj nadrobno.

Vzrok dotičnemu ministerskemu ukazu je baje prepričilo število učencev. Toda „Politik“ v posebnem članku 5. t. m. s številkami dokazuje, da je glede čeških šol ta razlog ničeven, in da so Čehi glede srednjih šol v primeri z nemškimi prebivalci veliko na slabšem.

Ravno to velja tudi o nas Slovincih. Po zadnjem ljudskem števljenju nas je po raznih deželah čez 1.200.000, in vendar dozdej nimamo niti jedne slovanske srednje šole. Nemci pa so pri nas še veliko na boljsem, kakor na Češkem. V Trstu jih je samo 5141, v Istri 4779, v Gorici pa celó le 2659, in vendar imajo povsod lastne državne gimnazije. Pri nas na Kranjskem je izkazanih 447.366 Slovencev in le 29.392 Nemcev. Ako pa pomislimo, da je v Kočevskem okraju, kjer večinoma prebivajo naši Nemci, po uradnem izkazu samo 14.674 nemških prebivalcev, smemo brez pomislika trditi, da pravih Nemcev na Kranjskem je komaj 20.000, to je ne celo 5 odstotkov vsega prebivalstva. Ali ta peščica ima nemško višjo gimnazijo in višjo realko v Ljubljani, višjo gimnazijo v Novem mestu in spodnjo gimnazijo v Kranji in Kočevju; 95 odstotkom slo-

venskih prebivalcev se je po hudih parlamentarnih bojih in brezštevlnih resolucijah komaj toliko dovolilo, da so se napravile slovanske paralelke na spodnjih razredih Ljubljanske gimnazije, in da se na gimnazijah v Novem mestu in Kranji nekaj predmetov podučuje slovenski.

Ako ostane pri ministerski odredbi, zgubé Slovenci izmed treh zavodov, kjer deloma velja slovenski učni jezik, spodnjo gimnazijo Kranjsko. Nasledek bode ta, da bode potem vse sililo v Ljubljano, kjer se je bilo pa že s pričetkom zadnjega šolskega leta vpisalo 842 učencev. To samo na sebi ogromno število se bode po prestanku Kranjske gimnazije najmanj za stotino pomnožilo. Že pri sprejemni skušnji ob koncu zadnjega šolskega leta je bilo v Kranji v prvi razred sprejetih 43 učencev; ako jim prištevamo še ponavljalce in one, ki bodo prišli s pričetkom bodočega šolskega leta, smemo trditi, da jih bo za prvi razred oglašanih kakih 60, in da bode cela spodnja gimnazija štela gotovo 120 do 130 učencev. Ako se bode pa gimnazija v Kranji odpravila in bo vse to, kar bi sicer tam ostajalo, vrelo v Ljubljano, bodo morali na tukajšnji gimnaziji k dosedanjim paralelkam vrstoma vsakemu razredu dodajati še po jeden razred, da bodo mogli vsaj z nekolikim vspehom podučevati tako mnogoštevilno mladino. Vodstvo Ljubljanske gimnazije je pa že zdaj, ko je štela 18 razredov, in 32 profesorjev, po pravici tožilo, da je silno težko voditi tako mnogobrojen zavod; kaj bode toraj še le poreklo, ako bode število razredov narastlo na 26, število učencev na 1000, in število učiteljev na 40? Druzega v tem slučaju pač ne bode ostajalo, kakor Ljubljansko gimnazijo deliti v dve popolni, druga od druge neodvisni gimnaziji. S tem pa mislimo, bo državni mošnji veliko manj vstreženo, kakor z obstankom Kranjske spodnje gimnazije, ki stane komaj tretjino tega, kar bi se potrosilo za drugo višjo gimnazijo v Ljubljani. (Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. avgusta.

Notranje dežele.

Presviti cesar se je v nedeljo popoldne ob 1. uri odpeljal iz Gasteina. Zjutraj ob 7. uri je bil pri sv. maši. Opoludne se je cesar poslovil od nemškega cesarja. Nemški cesar je našega blagega in ljubljenežega vladarja spremil do stopnic, kjer sta se pristrčno ločila. Vsi služabniki so dobili bogata darila v spomin cesarskega shoda. Nemški cesar odpotuje danes iz Gasteina.

Nemci na Češkem se še niso sporazumeli, kako naj postopajo glede zborovanja deželnega zbora. Vsi vplivnejši nemški možje svetujejo, da se poslanci ne smejo vdeleževati sej. Zmerni češki listi pa nagovarjajo Nemce, naj opusté to misel in pridejo v deželno zbornico. Nemci nimajo pravega vzroka, da zopet izstopijo iz deželnega zbora. Da nimajo večine, je le naravno, in ne morejo se pritoževati o zatiranju. Nek nemški list piše: Čehi se niso vdeleževali obravnave v deželnem zboru in sedaj so vladna stranka. Zakaj ne bi Nemci na ta način ne dosegli svojega namena. — Te besede jasno pričajo, da Nemci še

delo, kako bi prišla iz cerkve; boječ se, da bi vsi ne gledali njenih rokovice, si je želela biti doma v svoji čumnati. Vendar pomoči ni bilo nobene, ven je morala; poklonila se je toraj pred altarjem, pri vratih se pokropila z blagoslovljeno vodo vtaknivši vanjo prst z rokovico. Zdelo se jej je, da to kropljenje v rokovnicah ni pravo, rekoč sama pri sebi: „Morda se ne smé pomočiti rokovice v blagoslovljeno vodo, tudi me to ni po celem telesu prešinilo; če sicer drugače z golim prstom vanjo sežem, čutim to znotraj in tako nekako okrepi me.“ Zunaj so po obeh straneh stali znani in neznani fantje. Urša se ni ogledala ne na levo, ne na desno, prav ničesa ni videla, nobenega ni poznala in za nikogar se ni brigala. Hitela je naravnost čez pokopališče, ni imela kdaj rok skriti v robec, no, v tem trenutku se še tega spomnila ni, celó sram bi jo bilo; hotela je priti na polje, in tam si je mislila oddahniti in olajšati. Seveda je nobeden ni zadrževal, toda rokovice niso prezrli; slišala je, da pravi eden: „Rokovice ima“, in da se drugi smeja.

V mnogih krajih je navada, da po službi božji mladi in stari na pokopališču postojé, se pozdravljajo in za to ali za drugo povprašujejo. Znanici se snidejo, omožena hči se snide z materjo, oženjen sin

se ozira po očetu, pripovedujejo si, kako se jim je pretekli teden godilo; vsakovrstne stvari si javljajo, drug drugemu teši, vzbuja, k potrpežljivosti opominja. Tudi posli si poiščejo svoje stariše, brate in sestre, porazgovoré se z njimi, posvetujejo se in v zapučnosti in ljubezni se razidejo. Seveda imajo tudi mnogokrat o neprijetnih rečeh razgovor med seboj: otroci niso pridni, kar si že bodi grdega je bilo slišati o njih, stariši jih opominjajo, na srce jim pokladajo poboljšanje, prepovedujejo lahkomišelnost in greh, zaukazujejo čednost in bogaboječnost. Častito mesto nad grobovi, mali in veliki križi, bližina hiše Gospodove, dokončana služba božja, pridiga in sv. maša, vse to daje njihovim besedam važnost in dostojnost, da imajo učinek. Delajo se obeti, sliši se prošnja in odpusčenje: ker dobra volja in pokoj jim pride v dušo in jih spremi domú.

Če si dobri prijatelji in sorodniki pred cerkvijo tudi vsakdanje prigodke pripovedujejo, zato jih nobeden ne bo karal, če le ne pozabijo na spoštovanje za božjo hišo. Gruče dobrih in poštenih ljudi, razdeljene po pokopališču, imajo na sebi vedno nekaj tešilnega in prijetno je, ozreti se na-nje. Nekaka mirnost in tihota gospoduje med njimi; bolj se šepče, nego se glasno govori, kot bi se mogel rajnim

mir kaliti s človeškim vpitjem. Laži in goljufije, obrekovanja in opravljanja se v besedah ogibljejo, saj imajo pred seboj grobove in ti jih napolnujejo s sveto grozo, naj ne govoré ničesar, za kar se morajo duše odgovarjati in trpeti, ko telo gnije v grobu in se spreminja v prah. Spomin na brate in sestre, ki so v Kristusu zaspale, vzbuja v vsakem tako rekoč strah in dostojnost, mnoge privede k premišljevanju in mnoge sili k pobožnosti.

Na pokopališču kje pri zidi, kje v kotu vidimo, da klečé pobožni kristijanji, ki molijo za te, s kterimi so občevali na svetu, preden jih je Bog v večnost poklical.

Kolikrat prelivajo grenke solze; časi so se spreminili, prišla je tuga, rajni so jim imeli biti kedaj v obrambo in v tolažbo, sedaj nimajo med živimi prijatelja, ki bi jih tako ljubil kot oni. In marsikteri objokuje na grobu svojih sorodnikov krivde, s kterimi jih je razžalil, rad bi jim to popravil, če bi bilo mogoče. Vsem bogaboječim kristijanom je mesto pred cerkvijo, je vsako pokopališče častito in sveto, le razposajenci, surovi in neotesanci si dovoljujejo tudi na pokopališču nedostojne šale, slabe besede.

Prav tako so se obnašali nekteri fantje s Pi-hovega, stopili so v vrsto, čakali, da pridejo vsa

vedno sanjarijo o neomejenem gospodarstvu v Avstriji. Nemci so mnogo pozabili, ničesa se naučili. Pozabili so, da so jih Slovani potisnili na stran, od loncev polnih mesa. Naučili se niso doslej jedino pravega gésla: vsakemu svoje.

Ogerski ministri so večinoma zopet zbrani v ogerski prestolnici, da konečno določijo proračun za prihodnje leto. Vsi ministri so že izročili finančnemu ministru svoje račune, ktere so znižali, kolikor je bilo mogoče. — Taka poročila o varnosti ogerskih državljanov niso vedno zanesljiva. Enake obljube se ponavljajo vsako leto, in vendar narašča primanjkljaj.

Vnanje države.

„N. Fr. Pr.“, ki Nemcem gotovo ni sovražna, piše o *avstrijsko-nemški* zvezi: Le malo je upanja, da se Nemčija poleg politične zveze približa Avstriji tudi v gospodarskih zadevah. Kako strahovito je trgovinska politika nemškega kanclerja ranila Avstrijo in s koliko brezozirnostjo postopa Nemčija na tej poti! V kratkih tednih se prične obravnava o trgovinski pogodbi, toda upanje je slabo. Knez Bismark hoče zvišati carino na žito, in tako izgubimo svoje naravno trgovišče. Mogoče, da je to sredstvo obrnjeno tudi proti Rusiji, toda udarec zadene britko tudi Avstrijo. Naši kmetovalci so veliko pridelali, toda primanjkuje kupcev. Cene so nizke, in to uničuje naše upanje. V kratkih tednih je cena pšenici pala za četrtino, kar se doslej ni še zgodilo. Zlati zaklad, ki ga nam ponuja zemlja, izgublja se in gineva. Kmetovalec se boji svoje sreče, t. j. dobre letine, ker žita ne more prodati.

Tudi hrvatski listi znajo ceniti važnost papeževga pisma o *rimskem* vprašanji. Akoravno glasilo hrvatske zjednjene opozicije „Agr. Tgbl.“ ni strogo konservativno, vendar sploh dobro piše v tej zadevi: Še ima Italija čas, da nastopi pot sprave z rimskim sv. stolom. Ako zavrže ideje, kakor je sv. oče papež Leon XIII. izrazil v svojem pismu, s tem ničesa ne doseže. Katoliška cerkev je faktor, ki ga nikdo ne more prezreti. In če Italija čaka, pokaže s tem slabo taktiko. Vsi prijatelji Italije morejo svetovati italijanskim državljanom, naj posnemajo nemškega državnika, kneza Bismarcka, in naj hitro sklenejo mir s papežem. Trenotek je ugoden. Kdo vé, pride li še kedaj tako ugoden čas. V politiki se mora porabiti le pravi čas; kar se zamudi v ugodnem trenutku, popravi se težko v stoletjih. Katoliška cerkev je močna in trdna; videla je, kako so države nastajale in zginjevale. Katoliška cerkev je priča, kako so se tresli prestoli, rušili se v grob brez sledu. Politični vinarji so preobraževali zemlji lice — skala pa, na kateri stoji cerkev, upira se vsem viharjem in nevihtam. Sedaj se papeštvo zopet vzdiga in drži nad narodi žezlo miru.

Volitve v *srbsko* skupščino se bodo po vsi deželi vršile 6. septembra. — Finančna komisija je zasledila mnogo nerednosti v finančni upravi. Mogoče je, da se bo moralo prejšnje ministerstvo zagovarjati pred sodiščem. — Pristaši Garašaninovi so hoteli ustanoviti nemšk dnevnik „Belgrader Lloyd“. Vlada jim tega doslej ni dovolila zaradi formalnega pregreška.

O *Katkovu* piše nek Rus v nemškem listu „Bund“: Katkovu in Aksakovu krivično očitajo, da sta bila odločna nasprotnika zapadne omike. Tirjala sta, da se državne in družinske razmere vredé na podlagi domačih šeg in navad. Nasprotnika sta bila zapadni omiki le v toliki meri, da nista slepo posnemala v vseh zadevah vzgledov zapadne Evrope. Da se Rusija popolnoma zapre proti ostali Evropi, kakor je želel car Pavel, tega Katkov ni imel v svojem političnem programu. Tudi ni Katkov nikoli oznanjeval sovraštva proti drugim narodom le zaradi jezika, marveč le zaradi državnih koristi.

Kakor so naznanili včerajšnji telegrami, odšlo je mnogo služabnikov princa Koburškega v *Bolgarijo*.

dekleta mimo, klicali so jih in o vsaki so kaj povedali. Ko je šla mimo Urša, so se jej smejali, rekoč: „Rokovice ima!“

Urši je šlo na jok; jeza in kes sta jej navdajala srce, bala se je, da je fantje ne dotečejo, hiteli ni smela, sicer bi bila sama spredaj gredoče ženske dohitela. Nekoliko starih ženic, mimo katerih je stopala, tiho jih pozdravljaše, ni opazilo njenih rokovic; za vasjo jih je slekla, skrila jih je v robec, po poti jih ni nobeden več videl. Vendar doma so že vsi vedeli, kaj ima novega, manjša dekla je naprej hitela in predno je Urša prišla, jo je že izdala. Ko je ta šla pod odprtimi okni, je slišala, kako pravi gospodinja gospodarju: „Rokovice ima!“ To jo je hudo ranilo, solzéč se, šla je v čumnato, vrgla raz sebe obleko, podala se v hlev, vrdjala živino, v hiši se še pokazala ni, ta dan bi niti k mizi jest ne bila prišla, če bi se ne bila bala večje sramote.

(Dalje prih.)

rijo. Bolgari upajo, da princ gotovo zasede bolgarski prestol. Vendar se mnenja vnanjih držav o bolgarskem vprašanji ni premenila. Zlasti Rusija se vedno drži svojega stališča. „Nord“ piše, da princ preloži Berolinsko pogodbo, ako odide v Bolgarijo. Nasprotno trdijo nekteri, da bo Rusija sicer ugovarjala, toda z orožjem ne bo reševala bolgarske žaloigre. Turčija se vedno trudi, da združi evropski koncert v blagozvočno harmonijo. Da se ji posreči, jako dvomimo, da-si želimo.

Domače novice.

(Nadvojvoda Albreht) se danes zvečer pripelje v Ljubljano.

(Duhovne vaje) za mašnike v Ljubljani vodil bo letos P. Peter Guglberger S. J., kateri je vrednik dobro znanemu in jako razširjenemu časniku „Sendbote des göttlichen Herzens Jesu“ v Inomestu.

(Kanonično umeščen) je bil 8. t. m. na faro Šent-Gothard čast. g. Ivan Verhovnik, dosedaj kaplan v Dobu.

(Volilni shod) v Kranji, ktere ga je sklical gospod državni poslanec dr. Poklukar sinoči na 8. uro, bil je zelo obilno obiskovan ter se je vršil sijajno in častno. Za predsednika shoda izvolil se je gosp. mestni župan Savnik, ki je zbrane meščane pozdravil z jedrnatim nagovorom in jim je potem naznanil, da je na dnevnem redu: a) poročilo državnega poslanca za Kranj, b) razgovor gledé Kranjske gimnazije.

Potem poročal je dr. Poklukar o delovanji državnega zbora sploh, o postopanju slovenskih poslancev in konečno nekoliko tudi o svojem lastnem delovanji v zadnjem zasedanji državnega zbora — v približno eno uro trajajočem, s pohvalo sprejetem govoru. S pohvalo omenjal je izrekoma postopanje ministra barona Pražaka, enako brez ovinkov pa tudi slikal nasprotja z naučnim ministrom gledé slovenskega šolstva sploh, posebej pa še gledé gimnazije v Kranji, obrtnijske šole v Trstu. — Po končanem poročilu izrekla se je na predlog župana g. Šavnika poslancu dr. Poklukarju soglasno zaupnica.

K drugi točki govoril je gimnazijski vodja Wiesthaler, ter je v obširnem, gladkem in stvarnem govoru povedal, kako je — do sedaj uradno še nikakor potrjena vest o odpravi gimnazije v Kranji vse meščanstvo in druge kroge zadela kot blisk iz jasnega neba — ter je koncem svojega, glasno odobranega govora predlagal: naj se naprosi državni poslanec g. dr. Poklukar, da stori skupno z gg. poslancema grofom Hohenwartom in knezom Windischgrätzom, in ako se mu potrebno zdi, tudi z drugimi slovenskimi poslanci pri ministerstvu primerne korake, da se ta odredba, ako bi se res nameravala, ustavi.

Ta predlog sprejel se je soglasno in gosp. dr. Poklukar izrekel je, da rad sprejme dano mu nalogo.

Potem predlagal je g. dr. Šavnik po precej obširnem, jako gorkem govoru sledečo resolucijo:

Odredba naučnega ministra, gledé odprave nižje gimnazije v Kranji, bila bi, ako se uradno potrdi:

1. v nasprotji z opravičeno zahtevo slovenskih starišev po izobraževanju njihovih otrok, katerim zelo obtežuje vstop v srednje šole;

2. ta ministrova naredba je v nasprotji z interesi države in državnih financ, ker bi bilo potem neobhodno potrebno, v Ljubljani ustanoviti mnogo dražjo drugo državno višo gimnazijo;

3. je ta naredba zelo žaljiva za narod slovenski, ki pač sme zahtevati, da se s Kranjsko, deloma slovensko nižjo gimnazijo ne ravna strogeje, kakor s sploh slabeje obiskovano nemško gimnazijo v Kočevju.

Zbrani volilci Kranjskega mesta, kateri za vzdrževanje te gimnazije prinašajo tolike žrtve, izrekajo toraj svojo odločno željo, da naj se poklicana deželna oblastva in pa naši zastopniki v deželnem in državnem zboru z vsemi postavnimi sredstvi potezajo, da se ta neopravičena, državnim koristim škodljiva in naš narod tolikanj žaleča ministerska naredba ne potrdi, oziroma prekliche.

Tudi ta predlog sprejel se je po kratkem razgovoru, ktere ga so se vdeležili gospodje: Prevec, dr. Poklukar in vodja Wiesthaler — soglasno.

Konečno se je s splošnem, glasnem odobravanjem sprejel predlog gospoda Pavšlerja ml., da naj se gosp. vodju Wiesthlerju za njegovo delovanje zahvala izreče. — Shoda, ki je trajal do pol 11. ure, vdeležila se je tudi vsa duhovščina in gospod okrajni glavar Merk; po končanem resnem razgovoru vrstile pa so se še pozno v noč na vrtu čitalniškem priateljske napitnice.

(Vspored pri vsprejemu Čehov v Postojini) dne 12. avgusta t. l.; 1. Pozdrav došlih gostov na kolodvoru v Postojini okolu 10. ure dopoldne; pred in po pozdravu svira domača godba. 2. Odhod v „Jamo“ ob 11. uri; na „Plesišči“ svira godba; na „Kalvariji“ pevanje narodnih pesnij. 3. Okoli 1. ure popoldne obed bratov Čehov pri „Zlatem levu“, „Ogerski kroni“ in na restavraciji kolodvorski, in to „table d'hôte“ za skupaj 600 oseb po 1 gold. brez pijače. Stevilo za „table d'hôte“ omejeno je iz raznih vzrokov. 4. Zvečer poslovalo od odhajajočih gostov na kolodvoru. — Razna društva zbirajo se pod zastavami na kolodvoru ob 9. uri dopoldne pred prihodom bratov Čehov, in popoldne ravno tam pred odhodom. Odbor.

(Zaročil) se je naš učenjak in rojak g. prof. dr. Karol Glaser z gospico Teklo pl. Dobrovsko-Junoszo v Olomuci na Moravskem. Poroka bo meseca septembra.

(Razstava ženskih ročnih del) v Rudofinumu se je 3. t. m. zatvorila, zato naj blagovolijo vdeleženci priti po svoje izdelke prej ko mogoče.

Telegrami.

Benedke, 9. avgusta. Gondoléri so ustavili delo. Župan je objavil, da sleherni zgubi pravico vozariti, kedor do danes opoldne ne pride s svojo gondolo na odkazano mu mesto.

Sofija, 9. avgusta. Princa Koburškega jutri pričakujemo. Sebranje je sklicano za soboto.

Dunaj, 10. avgusta. Princ Koburški se je danes dopoldne ob četrt na 10. uri po državni železnici odpeljal v Turn-Severin. „Fremdenblatt“ naglašuje, da se Koburžanovo ravnanje ne vjema z Berolinsko pogodbo, ker ga države niso k temu podbujale in ga Turčija za kneza Bolgarskega še potrdila ni. Princevo dejanje je toraj za sedaj le nekaj zanimiv poskus.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
opazovanja						
7. u. zjut.	738 74	+19.4	brevz.	jasno		
9 2. u. pop.	735 25	+31.6	sl. zap.	„		0.00
9. u. zveč.	734 67	+22.6	sr. zap.	„		

Jasno in vroče, zvečer veter. Srednja temperatura 24.5° C., za 4.7° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafno poročilo.)

10. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 35 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 60 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ 65 „
Papirna renta, davka prosta	96 „ 45 „
Akije avstr.-ogerske banke	884 „ — „
Kreditne akije	280 „ 90 „
London	126 „ 15 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 99 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 95 „
Nemške marke	61 „ 77 1/2 „

ŽELODČEVA ESENCA

lekarnja Piccoli-ja
v Ljubljani

To zdravilo napravljeno je po navodu, kojega je priobčil e. k. vladni svetnik in deželno-zdravstveni poročevalec za Kranjsko, g. dr. Emil vitez Stüekl. Izvrstnost esence potrjujejo zelo učeni zdravniki in tisočero ljudi, ki so jo rabili; ozdravlja želodčeve in telesne bolezni, posebno pa zaprtje, vranične in jetrne obolenosti, kakor tudi hemoroidi ali zlato žilo, želodčno in prehajalno mrzlico in je najboljšo sredstvo zoper gliste pri otrocih.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gl. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpe p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v Piccoli-jevi lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzoli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorju, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (5)